

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Kontrasty M s.r.o.**, se sídlem Skorkovského 824/19, Brno, zastoupeného Mgr. Milošem Ráboňem, advokátem se sídlem Pekařská 12, Brno, proti žalovanému **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. 290/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 21. 3. 2014, č. j. 290/1.30/14/14.3, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Miloše Ráboňe, advokáta **se určuje** částkou **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále také jen „Inspektorát“) ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. SD 558/13, č. j. 18789/9.30/13/14.3-RZ, vydané

podle § 5 odst. 1 písm. l) bod 1. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterým Inspektorát žalobci uložil dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce pokutu ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Inspektorát rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce tím, že neposkytl své zaměstnankyni O. J. část mzdy za měsíc listopad 2012 ve výši 4 613 Kč a část mzdy za měsíc leden 2013 ve výši 2 609 v termínu splatnosti, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na tyto mzdy, když část mzdy za měsíc listopad byla jmenované zaměstnankyni poskytnuta až dne 22. 1. 2013 a část mzdy za měsíc leden 2013 byla poskytnuta až dne 25. 3. 2013; tím žalobce porušil § 38 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 141 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Dále Inspektorát rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce tím, že porušil povinnost při skončení pracovního poměru zaměstnance, paní H. S., která pracovní poměr skončila dne 28. 2. 2013, vydat jmenované zaměstnankyni při skončení jejího pracovního poměru potvrzení o zaměstnání, čímž porušil § 313 odst. 1 zákoníku práce.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se plně ztotožnil s odvoláním napadeným rozhodnutím Inspektorátu. Zopakoval tak závěr Inspektorátu, že skutečnost, že si paní J. požádala o ponechání mzdy u žalobce, nemá na naplnění skutkové podstaty správního deliktu vliv, jelikož je povinností žalobce, aby dodržoval ustanovení zákoníku práce a měl paní J. upozornit na to, že si není oprávněn ponechávat doplatky k její mzdě, neboť musí mzdu splatit v zákonném termínu; v tomto směru bylo poukázáno na absurditu tvrzení žalobce, že mzdu paní J. nevyplácel na její žádost ze dne 17. 1. 2013, když jí ještě ve dnech 22. 1. 2013 a 31. 1. 2013 vyplácel část mzdy za listopad roku 2012 a část mzdy za leden roku 2013.

[3] Rovněž tak žalovaný označil za lichou odvolací námitku, dle níž byl žalobce trestán za to, že nepracoval v době pracovní neschopnosti. Předmětem řízení totiž bylo nedodržení povinností žalobce, nikoli jeho jednatelky. Žalobce byl v přípisu Inspektorátu ze dne 22. 11. 2013, jímž mu byla prodloužena lhůta k uplatnění procesních práv, upozorněn na skutečnost, že po marném uplynutí této lhůty bude ve věci bez dalšího vydáno rozhodnutí. Pokud je jediný jednatel společnosti (právnícké osoby) opakovaně nebo dlouhodobě v pracovní neschopnosti a není schopen řádně zastupovat (či jednat za) společnost, je vhodné, aby tento jednatel zmocnil jinou osobu, která bude za společnost navenek jednat. Nadto, jak vyplývá z protokolu o provedení důkazu listinou ze dne 4. 11. 2013, č. j. 18789/9.30/13/14.3-Prot., byly důkazy provedeny pouze listinami, jejichž obsah byl žalobci znám, neboť je sám předložil správnímu orgánu nebo mu byly doručeny. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech tím, že mu Inspektorát opakovaně lhůtu k nahlédnutí do spisu neprodloužil.

[4] Rovněž výši sankce shledal žalovaný zákonnou. Za správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce lze v souladu s v § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Za správní delikt dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce lze v souladu s § 25 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce uložit pokutu až do výše 300 000 Kč. Při určení výše pokuty postupoval Inspektorát dle kritérií obsažených v § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

(dále jen „správní řád“). Pokuta byla uložena dle absorpční zásady podle sazby za nejzávažnější správní delikt, přičemž spáchání dalšího správního deliktu bylo posuzováno jako přitěžující okolnost; pokuta tak byla uložena při samé spodní hranici zákonného rozmezí, a to ve výši 2,5 % z celkové zákonné sazby sankce dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu sledovala uložená sankce preventivní i represivní účinek.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že mzdové závazky vůči paní J. plnil včas. V prosinci roku 2012 totiž paní J. poskytl zálohu, která byla rovna platbám za služby, které vybrala od klientů. Část mzdy za leden roku 2013 (vyrovnání) pak byla proplacena v březnu roku 2013. Obojí bylo se souhlasem či na žádost paní J.

[6] Žalobce dodal, že vzhledem k tomu, že výplatní termín je u něj poslední den v měsíci, poskytoval zaměstnancům zálohy na další mzdy tím, že netrval na termínově přesném odevzdávání tržeb, nebo posílal na mzdu vyšší částku s tím, že vedl tabulku s přehledy, kde byli zaměstnanci informováni o tom, jaké je jejich mzdové konto. Nikdo ze zaměstnanců nebyl poškozen pozdní výplatou mzdy a rovněž u paní J. byl při kontrole mzdového konta zjištěn přeplatek – nemohlo tudíž dojít k nesplnění finančních povinností. Žalobce uznává, že vyplácení mezd v zálohách bylo pro kontrolu složitější, nicméně v kolonkách „má dáti – dal“ nikdy nepochybil. Pokud je pak žalobci vytýkáno, že mzdu za prosinec roku 2012 paní J. vyplatil, přestože jej paní J. požádala o ponechání mzdy ve společnosti do konce března, je třeba říci, že žalobce má své povinnosti a nemůže svým zaměstnancům (všichni invalidní) ve všem vyhovět. Tito zaměstnanci neměli potenciál si vydělat celou mzdu a jejich mzda byla zpětně dotována. Proto musel žalobce dodržet termín tak, že do konce následujícího měsíce po konci čtvrtletí musí být vše za čtvrtletí vyplaceno, a to u zaměstnanců z 80 %, prostřednictvím banky. Proto také došlo k vrácení zálohy poskytnuté hotově po dorovnávací bankovní platbě, přestože paní J. požádala o pozdržení platby.

[7] Žalobce také uvádí, že paní S. sice nebylo vystaveno potvrzení o zaměstnání v den ukončení jejího pracovního poměru (28. 2. 2013), avšak Inspektorátu byla předložena neschopenka, z níž je patrné, že jednatelka dne 28. 2. 2013 náhle onemocněla. Dle žalovaného si žalobce (jednatelka) měl sjednat zástup a předmětné potvrzení vystavit v příslušný den. Zástup si jednatelka sjednala hned následující den (pátek) a v neděli bylo potvrzení o zaměstnání doručeno do rukou paní S. Argumentaci žalovaného žalobce nerozumí, neboť on sám již zažil situace, kdy jednání na úřadech bylo odročeno kvůli nemoci úředníka, kterého nikdo nezastoupil. Jednatelka nemůže být postižena za to, že má nečekané zdravotní problémy a ze zdravotních důvodů se nemůže dostavit do společnosti a nemůže si v takto krátké době zajistit zástup. Pokud by si jednatelka nemoc plánovala dopředu, samozřejmě by si zástup sjednala před svým onemocněním. Rozhodnutí správních orgánů tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k lidským právům.

[8] Krajským soudem ustanovený zástupce žalobce (usnesením ze dne 22. 9. 2014, č. j. 36 Ad 29/2014-41) v doplnění žaloby ze dne 4. 11. 2014 uvedl, že správní orgány vydaly ve věci rozhodnutí, které zcela neodpovídá okolnostem případu a porušily tak zásadu

zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Ustanovený zástupce dále navázal na původní žalobu v tom směru, že se žalovaný nezabýval skutečností, že zaměstnankyni paní S. bylo žalobcem potvrzení o zaměstnání vystaveno dne 3. 3. 2013, tedy bezprostředně poté, co došlo ke skončení pracovního poměru. Skutečnost, že došlo ke zpoždění o tři dny, a to pouze o jeden pracovní den, byla zapříčiněna zdravotní indispozicí jednatelky žalobce. Ta přitom prokázala, že se v rozhodné době nacházela v pracovní neschopnosti. Tvrzení žalovaného, že si pro takovou situaci měl žalobce, potažmo jeho jednatelka, zmocnit jinou osobu je ryze účelové. Napadené rozhodnutí žalovaného opomíjí § 4 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Nadto v případě malé společnosti, kdy je k jednání oprávněn pouze jednatel, tak dle výkladu žalovaného není jednateli umožněno být uznán pracovně neschopným a dočasně nevykonávat práci. Potvrzení sice bylo vydáno o tři dny později, avšak z důvodu vyšší moci, kterou žalobce nebyl s to eliminovat. Navíc není v souladu s principem dobré správy sankcionovat osobu za skutečnost, kterou není schopna ovlivnit.

[9] Rovněž závěry o pozdním poskytnutí mezd svědčí o tom, že Inspektorát neprovedl kontrolu řádně a příslušná rozhodnutí se nezakládají na odpovídajícím skutkovém základu. Žalobce poskytl paní J. zálohu ve výši částek, k jejichž opoždění s vyplacením mělo dojít. Výplata mzdy tak byla provedena včas, a to formou vyplacených záloh. Ke správnímu deliktu dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce tak vůbec nedošlo.

[10] Nad rámec již uvedeného je třeba dodat, že pokuta, která byla žalobci uložena, je s ohledem na jeho dosavadní majetek a příjmy sankcí, která může mít za následek likvidaci či úpadek společnosti.

[11] Žalobce tak navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného bez dalšího zrušil, popř. aby rozhodl, že se od hrazení pokuty uložené napadeným rozhodnutím upouští.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení a obsah svého rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce v podstatě namítá stále stejné skutečnosti, a proto má za to, že i s nyní předestřenými argumenty se správní orgány obou stupňů již vypořádaly. K namítanému likvidačnímu účinku uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobce byl v průběhu správního řízení vyzván k doložení svých osobních a majetkových poměrů, avšak zůstal v tomto směru nečinný. Nelze tak přičítat správním orgánům k tíži, že vycházely pouze z veřejně dostupných informací a stanovily poměry žalobce odhadem. Výše uložené pokuty nevybočuje z ustálené rozhodovací praxe orgánů inspekce práce, není zjevně nepřiměřená a žalovaný má za to, že v řízení nevyšla najevo žádná skutečnost, z níž by bylo možno usuzovat na likvidační účinek sankce. Žalovaný tak uzavřel, že dle jeho názoru je žaloba nedůvodná a navrhl, aby ji soud zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[13] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[14] Jak již bylo zmíněno výše, dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí „*správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že [...] neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku*“, přičemž dle § 141 odst. 1 zákoníku práce jsou mzda nebo plat „*splatné po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jejich složku*“; dle § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce je zaměstnavatel od vzniku pracovního poměru mj. povinen platit zaměstnanci za vykonanou práci mzdu nebo plat.

[15] Dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce se právnická osoba „*dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že [...] poruší stanovené povinnosti při vzniku, změnách, skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti*“; dle § 313 odst. 1 zákoníku práce je přitom při skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti zaměstnavatel povinen vydat zaměstnanci potvrzení o zaměstnání.

[16] V daném případě se jednalo o řízení (o správním deliktu), v němž má být, slovy § 50 odst. 3 správního řádu, z moci úřední uložena povinnost; v takovém případě je dle téhož ustanovení správního řádu správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Nadto dle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V takovém případě tedy nelze žalobci ani vytýkat případný nedostatek procesní aktivity v rámci správního řízení.

[17] V přezkoumávaném případě tedy bylo povinností žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně) přesvědčivě prokázat a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu odůvodnit, zda se žalobce dopustil vytýkaných správních deliktů. Nadto měl žalovaný i Inspektorát dle § 68 odst. 3 správního řádu povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[18] Z předloženého správního spisu soud zjistil, a v tomto je třeba správním orgánům přisvědčit, že zúčtování mezd prováděl žalobce velice nepřehledným způsobem; ostatně rovněž žalobce v průběhu správního i soudního řízení přiznává, že tyto věci řeší „*nestandardně*“ (pokud žalobce v žalobě uvádí, že „*moje vyplácení mezd v zálohách bylo pro kontrolu složitější*“, lze tento výrok v daném směru považovat ještě za poměrně mírný). Právě

jistá chaotičnost vyplácení a zúčtování mezd (poněkud „nekonvenčním“ způsobem i prostřednictvím tzv. „záloh“) tak mohla vést k přijetí rozhodnutí napadeného žalobou, nicméně ani tato skutečnost nezbavuje žalovaného povinnosti dostat svým zákonným povinností, jak byly uvedeny výše.

[19] Soud tak z dokumentů obsažených ve správním spise [konkrétně z rozúčtování mezd pro zaměstnankyni O. J. opírající se o tzv. „mzdový list“, z výpisů z účtu žalobce a z rozpisu mezd, poskytnutých záloh a vyplacených záloh (posledně jmenovaný dokument je ve správním spise označen jako „J. – opatření“)] zjistil, že paní J. vznikl za měsíc listopad roku 2012 nárok na mzdu ve výši 7 613 Kč, za měsíc prosinec roku 2012 nárok na mzdu ve výši 7 577 Kč a za měsíc leden nárok na mzdu ve výši 3 419 Kč; prostřednictvím plateb přes účet byla paní J. poskytnuta dne 3. 12. 2012 záloha ve výši 3 000 Kč, dne 22. 1. 2013 částka 10 000 Kč (což mělo představovat doplatek mzdy za měsíc listopad ve výši 4 613 Kč a zálohu na mzdu za měsíc prosinec 2012 ve „zbytkové“ výši 5837 Kč); dne 31. 1. 2013 částka 3 000 Kč (ta měla představovat doplatek mzdy za prosinec roku 2012 ve výši 2 910 a zálohu mzdu za leden roku 2013 ve „zbytkové“ výši 810 Kč) a konečně dne 25. 3. 2013 doplatek lednové mzdy ve výši 2 609 Kč.

[20] Z uvedených pohybů na účtu se skutečně jeví, že mzda za měsíce listopad 2012 a leden 2013 byla vyplacena v rozporu s povinností stanovenou v § 141 odst. 1 zákoníku práce, tedy nikoli do 31. 12. 2012, resp. do 28. 2. 2013, nýbrž až 22. 1. 2013, potažmo 25. 3. 2013. Na druhou stranu se ve správním spise objevuje dokument označený jako přípis „3.+4.J.“ ze dne 23. 12. 2012. V něm je uveden natištěný text „*Potvrzuji přijetí zálohy na mzdy ve výši 7.600 Kč (sedmtisícšestsetkorun) od Ing. V.*“ podepsaný zřejmě paní O. J.; pod ním následuje rukou psaný text „*Záloha bude vrácena a mzda přeposlána bankou, celá mzda musí projít přes banku!!!*“ a iniciály „RV“ označující jednatelku žalobce.

[21] Právě na přípis „3.+4.J.“ koresponduje tvrzení žalobce uvedené v odporu proti příkazu Inspektorátu v předmětné věci ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. SD 558/13, č. j. 18789/9.30/13/14.3-PZ, v němž žalobce odkazuje právě na zálohu ve výši 7 600 Kč ze dne 23. 12. 2012 vyplacenou v hotovosti, jejíž část ve výši 3 000 Kč měla být žalobci ze strany paní J. vrácena dne 29. 1. 2013. V odporu žalobce dodává, že daná záloha není uvedena v „*tabulce plateb mzdy*“, a to s ohledem na to, že mohla být z důvodu dohody s Úřadem práce placena pouze přes účet. Žalobce k tomu dodal, že „*[p]oskytnutá záloha byla proto firmě vrácena v jedné splátce v lednu a v druhé v březnu, poté, co celá částka připadající na mzdy včetně doplatku za leden 2013 byla paní J. zaslána bankou*“. Na tuto argumentaci navázal žalobce i v odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. SD 558/13, č. j. 18789/9.30/13/14.3-RZ, kde na jednu stranu uvádí, že s ohledem na zálohu ze dne 23. 12. 2012 nemohl být v prodlení s plněním svých závazků a na stranu druhou se poněkud nejasně, jinak než v odporu, vyjadřuje k povinnosti jmenované zaměstnankyně předmětnou zálohu vrátit. V podstatě tak opakuje, že v prosinci roku 2012 byla paní J. poskytnuta v hotovosti záloha, a s odkazem na nemožnost vyplácet mzdy v hotovosti pak jednatelka žalobce uvádí, že „*[p]aní J. neměla žádnou podmínku ohledně vrácení poskytnuté zálohy [...] jsem paní J. požádala, zda by bylo možné mzdu přeúčtovat přes banku – v každém případě přeúčtování proběhlo tak, abych splnila firmou dané podmínky a nebyla ve vztahu k paní J. dlužníkem*“ (viz také vysvětlení ze dne 3. 11. 2013 k dané věci podané žalobcem v omluvě z ústního jednání).

[22] Inspektorát však ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. SD 558/13, č. j. 18789/9.30/13/14.3-RZ, dané tvrzení týkající se zálohy ze dne 23. 12. 2012 blíže nehodnotil, jakož se nezabýval ani hodnocením přípisu „3.+4.J.“. Pokud se k danému přípisu vyjádřil, tak pouze tak (v souvislosti s vyvracením tvrzení žalobce, že mzda paní J. nebyla vyplácena na účet v řádných termínech a byla ponechávána u žalobce na její výslovné přání), že žalobce *„poskytoval zaměstnankyni zálohy, ale tyto musely být zase jednatelce proplaceny“*). Obdobně ve svém rozhodnutí postupoval i žalovaný, který pouze uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že Inspektorát ve svém rozhodnutí vychází z názoru, že paní J. musí vyplacenou zálohu vrátit, nýbrž, že z rozhodnutí Inspektorátu vyplývá pouze to, že svým argumentem Inspektorát jen vyvracel tvrzení žalobce o tom, že mzda nebyla v řádných termínech vyplácena z důvodu žádosti paní J. a že ke skutečnostem týkajícím se vracení záloh nebylo přihlíženo při stanovení výše pokuty.

[23] Soud tak na základě výše uvedeného má za to, že se žalovaný (resp. i Inspektorát) řádně a přesvědčivě nevypořádal s tvrzením žalobce a jím předloženým důkazem týkajícím se vyplacení zálohy ze dne 23. 12. 2012 (tedy s argumentací žalobce o tom, že fakticky byly, byť ne „standardním“ způsobem a přes příslušný bankovní účet, mzdové povinnosti vůči zaměstnankyni splněny a také s obsahem předloženého přípisu „3.+4. J.“). Být pak soud uznává, že postoj Inspektorátu k problematice vracení záloh lze na jednu stranu vyložit způsobem prezentovaným žalovaným, je možné na stranu druhou konstatovat, že k případné povinnosti zaměstnankyně J. vracet v hotovosti poskytnuté zálohy a k otázce s tím související, zda touto zálohou nemohly být ve smyslu argumentace žalobce skutečně vypořádány příslušné mzdové povinnosti, nelze z rozhodnutí správních orgánů seznat srozumitelné stanovisko. Dlužno však dodat, že i sám žalobce v tomto směru argumentuje v průběhu správního a soudního řízení značně nejasně a tím přispívá, obdobně jako svým dezorganizovaným způsobem účtování a vyplacení mezd, k nepřehlednosti celé věci; to však, jak již bylo řečeno, správní orgány nezbavuje jejich zákonných povinností.

[24] Je přitom obecně známo, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá. V takové situaci je pak správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-47, dostupný na www.nssoud.cz). Přiměřeně lze na věc vztáhnout rovněž závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, publikovaného pod č. 386/2004 Sb. NSS, dle něhož *„[p]okud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení [...] a v odůvodnění rozhodnutí správní orgán nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*. V tomto smyslu tedy soud shledává, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkou žalobce o „vyplacení mezd prostřednictvím záloh“ a v této souvislosti s existencí, věrohodností a relevancí zejména přípisu „3.+4.J.“ (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010,

č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce totiž není možné, v intencích jemu vytýkaných porušení konkrétních ustanovení zákona, trestat za značnou nepřehlednost účtování mezd, poněkud „neotřelou“ terminologii a praxi k tomu se vztahující apod., ale za konkrétní porušení zákona.

[25] K výše uvedenému přistupuje, že žalobce v odvolání uvádí v zásadě tři námitky, přičemž první se týká již rozebírané otázky včasnosti odměňování paní J. Druhá odvolací námitka se pak týká tvrzení žalobce, že se nedopustil pochybení s vydáním potvrzení o zaměstnání paní S., neboť jednatelka žalobce byla dne 28. 2. 2013 nečekaně v pracovní neschopnosti a zpoždění s vydáním potvrzení o zaměstnání bylo zanedbatelné. Třetí odvolací námitka obsahuje ohrazení se vůči tvrzené výtce ze strany Inspektorátu, že, ač v pracovní neschopnosti, jednatelka žalobce „*byla schopná napsat na inspektorát omluvu*“ z ústního jednání dne 4. 11. 2013 (žalobce je tedy dle svého názoru „trestán“ za to, že jeho jednatelka nemohla nahlédnout do příslušného protokolu, resp. že jednatelka neporušila léčebný režim a v době pracovní neschopnosti nejednala na úradech). Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí výslovně reaguje pouze na třetí zmíněnou námitku, přičemž dodává, že „*[p]okud je jediný jednatel společnosti – právnické osoby dlouhodobě či opakovaně v pracovní neschopnosti a není schopen řádně zastupovat, resp. jednat za společnost, je nanejvýš vhodné a praktické, aby tento jednatel zmocnil jinou osobu, která bude za společnost na venek jednat*“. Takto formulované rozhodnutí tedy jednoznačně reaguje, jak již bylo řešeno, na třetí odvolací námitku, je však nejasné, zda i na námitku druhou. Ačkoli je sice možné uznat, že sám žalobce v žalobě a v jejím doplnění v podstatě odpověď na třetí odvolací námitku vztahuje i na druhou odvolací námitku, přesto považuje soud za vhodné, nadto za situace, kdy je rozhodnutí žalovaného rušeno ze shora specifikovaných důvodů, aby žalovaný v dalším řízení vyjasnil, zda argumentaci týkající se otázky sjednání zástupu za jednatelku žalobce vztahuje jak na problematiku dodržení žalobcových procesních práv, tak na existenci odpovědnosti za správní delikt dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce (nevydání potvrzení o zaměstnání v zákonném termínu). Z tohoto pohledu lze přiměřeně odkázat na závěry vyplývající např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, dostupného na www.nssoud.cz, z nichž lze dovodit, že jednou z nejdůležitějších vlastností odůvodnění správního rozhodnutí je jeho přesvědčivost; je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, jinak zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[26] Krajský soud tak uzavírá, že má za to, že je odůvodněná žalobní námitka, že se žalovaný nedůsledně vyrovnal s argumentací žalobce o tom, že mzdové závazky vůči paní J. byly splněny včas, resp. že v tomto ohledu žalobcem předestřený skutkový stav nedostatečně zhodnotil (to se týká zejména tvrzení ohledně výplaty mezd prostřednictvím „záloh“, významu několikrát již vzpomenutého přípisu „3.+4.J.“); je z tohoto hlediska rovněž na zvážení žalovaného, zda ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu zjistit další možné rozhodné okolnosti a stav věci (např. prostřednictvím výslechů). Rovněž je ve shora uvedeném směru třeba přehledně vypořádat odvolací námitky žalobce. Konečně pak soud

upozorňuje na zjevnou chybu ve psaní ve výroku rozhodnutí Inspektorátu (datum narození paní H. S.).

[27] Pro úplnost soud dodává, že o věci rozhodl bez jednání, byť žalobce v doplnění žaloby ze dne 4. 11. 2014 navrhl důkaz výsledkem jednatelek žalobce (později se žalobce k rozhodnutí věci bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil – viz § 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, dostupné na www.nssoud.cz, dle něhož „[n]avrhone-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“. Pokud pak jde o určení žalovaného, vycházel soud z § 69 s. ř. s., který stanoví, kdo je účastníkem řízení, tedy i to, kdo konkrétně je žalovaným. Soud proto samostatným rozhodnutím nezastavoval řízení proti rozhodnutí Inspektorátu, jak to navrhoval v reakci na původní formulaci žaloby žalobce v jejím doplnění (na danou skutečnost upozornil ve svém sdělení ze dne 30. 6. 2014 rovněž Inspektorát). V tomto smyslu vycházel soud ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikovaného pod č. 534/2005 Sb. NSS: „V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario)“.

[28] Vzhledem k důvodům a výroku svého rozhodnutí se soud rovněž nezabýval žalobními námitkami týkajícími se výše uložené sankce a návrhem žalobce na „upuštění od hrazení pokuty“. O případné sankci a její výši je třeba rozhodnout v dalším řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce ve věci úspěch měl, jelikož mu ale bylo přiznáno plné osvobození od soudních poplatků (usnesení ze dne 22. 9. 2014, č. j. 36 Ad 29/2014-41) a jiné náklady řízení neuplatnil, soud mu právo náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[31] Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem Mgr. Milošem Ráboněm, který mu byl ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2014, č. j. 36 Ad 29/2014-41, a proto dle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování i hotové výdaje v tomto případě hradí stát. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 8 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě

se jednalo o dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení ve spojení s nahlížením do spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 2 As 100/2011-196, dostupný na www.nssoud.cz) a doplnění žaloby (nikoli však doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby – viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2013, č. j. 5 As 34/2013 – 29, dostupné na www.nssoud.cz)] a dva režijní paušály, ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu